

I Guds den Barmhärtiges Förbarmarens namn
Utdrag ur *al-Wâbil as-Sayyib* av Ibn Qayyim al-Djawziyyah
från arabiska och engelska till svenska av Redaktion.se

Innehåll:

Inledning: Tre tecken på gudstjänarens lycka

Det första: Gåvorna från Gud

Det andra | [Om synd]

Inledning: Tre tecken på Gudstjänarens lycka

Det finns ingen kraft, ingen makt förutom hos Gud, den Upphöjde, den Våldige. Gud – prisad och upphöjd vare Han – åkallar vi, och hoppas på svar, att vaka över er i detta och det kommande livet och låta sina gåvor regna över er, inre såväl som yttre [gåvor]; och att låta er vara bland dem som då de får är tacksamma, som om de provas är tålmodiga och som om de syndar söker Guds förlåtelse (*istighfâr*).

Sannerligen är dessa tre tillstånd tecken på gudstjänarens lycka och utmärkande för hans framgång i detta och i det kommande livet.

Ingen gudstjänare är helt utan dem, snarare växlar han hela tiden mellan dessa tre lager.

Det första: Gåvorna från Gud

Det första: Gåvorna från Gud, den upphöjde, gåvorna en efter en till gudstjänaren **vilka hålls samman av tacksamhet (*shukr*) och de bygger på tre pelare:**

1. Inre insikt [om gåvorna];

2. Att utåt nämna dem; och

3. Att använda gåvorna på ett sätt som behagar Gud, de ju hör till Honom och det är Han som skänker dem. Genom att handla på det viset visar tjänaren sin tacksamhet – om än i otillräcklig mängd [i förhållande till mängden av Guds gåvor – övers].

Det andra: Prövningar från Gud

Det andra: Prövningar från Gud den upphöjde som **testar tjänaren vars åliggande i denna prövning är att vara tålmodig och uthållig:**

- **Att tålmodigt hålla sig tillbaka från ilska** över det som förordnats (*qadr*) för en,

- Att hålla **sin tunga tillbaka från att klaga och,**

- Att hålla **sina lemmar tillbaka från övertramp**, som till exempel att slå sig i ansiktet [av förtvivlan], riva sina kläder eller slita sitt hår och andra liknande handlingar.

Därför beror tålamod (sabr) på dessa tre pelare och om gudstjänaren handlar i enlighet med dem som det är önskvärt kommer olycka att förbytas till fördel, prövning till belöning och det avskyvärda att bli till något älskat.

För **Gud den upphöjde prövar inte tjänaren för att han skall gå under** snarare prövar Han honom **för att sätta hans tålamod och Gudstjänande (ubudiyyah) på prov** för tjänaren är skyldig Gud den upphöjde att tjäna Honom och att tjäna Honom lika mycket i det som han avskyr som i det som han älskar.

De flesta människor ger sig hän åt det som de älskar, medan kvaliteten i det tjänande som görs i det man avskyr är det som särskiljer tjänarens [andliga] nivåer och beräknar hans stationer (*manâzil*) hos Gud den upphöjde.

Så tvagning (*wudu'*) inför bönen i kallt vatten i svår värme är gudstjänande, den sexuella samvaron med sin vackra och älskade hustru är gudstjänande, att spendera pengar på henne, på sina barn och på sig själv är gudstjänande. Denna tvagning med kallt vatten i svår kyla är också dyrkan, och att ge upp olydnad, till vilket ens själv (*nafs*) manar till, utan att göra det av fruktan för människor är dyrkan, att dela med sig i svårigheter är dyrkan. Men det finns en stor skillnad mellan dessa två dyrkan.

Den som är Guds tjänare i båda tillstånden, fullföljer sina plikter i det han avskyr såväl i det som han älskar, det är den som det syftas på i den Upphöjdes ord:

"Räcker Gud inte till för Sin tjänare?" [[Koranen, Kapitel 39 az-Zumar [Skarorna] vers:36]]

Så med fullständigt Gudstjänande kommer fullständig tillräcklighet och med minskninga [av dyrkan] kommer vad som är mindre, så låt den som stöter på någonting gott prisa Gud och den som stöter på något annat än detta klandra ingen annan än sig själv.

Det är dessa tjänare som Guds fiende inte har någon kontroll över, den Upphöjde säger [till satan]:

"Du skall inte ha makt över Mina tjänare..." [Koranen, Kapitel 15 al-Hijr [al-Hijr]]

vers:42]

Och när Guds fiende, *Iblís*, förstod att Han inte skulle låta sina hängivna tjänare underkasta sig honom eller låta honom få makt över dem, sade han:

Jag svär vid din allmakt att jag skall leda dem alla vilse utom sådana bland dem som är dina hängivna tjänare!” [[Koranen, Kapitel 38 Sad [Sad] vers: 82-83]]

Och den upphöjde sade:

Iblís hade rätt i sin uppfattning om dem – när han kallade på dem följde de honom – alla utom en grupp av verkliga troende. Han hade ingen myndighet över dem; men [vi lät honom fresta människorna] för att det skulle framstå fullt klart vem som tror på det eviga livet och vem som tvivlar. [[Koranen, Kapitel 34 Saba [Saba] vers:20-21]]

Gud ger inte makten över sina troende tjänare till sin fiende, nej de står under Hans beskydd och bevarande.

Om Hans fiende bestjäl någon av dem så som en tjuv stjäl från en aningslös människa kan detta inte undvikas, för det är **genom aningslöshet, passion och ilska** som tjänaren prövas. Det är genom dessa tre dörrar som djävulen kommer till tjänaren, och tjänaren kan inte skydda sig på något vis, då aningslöshet, passion eller ilska är oundvikliga.

[Det tredje: Om synd]

[Om synd:] **Adam**, alla människors fader – över honom vare frid – **var den mest omdömesgilla av alla** skapelser, han överträffade dem i intellekt och tillförlitlighet. **Men detta till trots fick Guds fiende honom till att falla** i det som hände honom. Så hur är det med den som har en mals omdömesgillhet och vars intellekt vid sidan om sin fader [Ådams] intellekt är som en droppei havet?

Men **Guds fiende når inte den troende (*mu'min*) förutom** [i vad han kan] stjäla **i stunder [då den troende är] ouppmärksam och aningslös**, då händer det honom.

Och **han tror att han aldrig mer skall kunna möta sin Herre**, den mäktige den upphöjde, efter det, och att ett sådant fall har fört bort honom och orsakat hans undergång – **men Guds välvilja**, Hans Barmhärtighet mot honom, hans

Förbarmande **och** hans **Förlåtande är bakom allt av detta.**

För **om Gud avser någonting gott för Sin tjänare öppnar Han för honom dörren till att söka Guds förlåtelse** (*tawbah*) och till ånger, till nedslagenhet, förödmjukelse och ödmjukhet, och till sökandet av [Guds] hjälp genom det, till sann tillflykt hos Honom, åkallan och närhet till Honom genom det som etableras av goda gjärningar så att hans synder kan bli till medel till Guds barmhärtighet, till dess att Guds fiende säger: *Ack! Jag lämnade honom, utan att kunna få honom på fall.*

Och detta är innebörden i några av salafs ord: "*Sannerligen kan en Gudstjänare begå **en synd genom vilken han kommer att få paradiset.***", någon frågade, "*Hur då?*" och man svarade: "Då han har begått synden och inte upphör att vara uppmärksam på den, ångerfull, gråtande, i skam inför sin Herre den Upphöjde, med huvudet i sina händer och med brustet hjärta. **Sådant för synden med sig** - nyttigare för honom än rader av lydnadshandlingar - sådant som **med vilket Gudstjänaren når lycka och framgång.** Ja sådana synder blir medlen till att nå paradiset.

[Å andra sidan] kan han utföra **en god handling**, men prisar den oupphörligen inför sin Herre, är stolt och skryter om den, är högmodig och arrogant på grund av den och säger: 'Jag gjorde det och jag gjorde det!'. Men av sitt högmod och av sin stolthet, sitt skryt och sin arrogans uppnår han **inte annat än medlen till sin undergång.**

Så om Gud, den Upphöjde, vill något gott för denna eländige person prövar Han honom med någonting som krossar honom [och hans stolthet] och som förödmjukar honom, griper tag i honom och minskar hans självtillräcklighet. Men om Gud avser något annat än detta lämnar Han honom till sitt högmod och sin stolthet, och detta övergivande är vad som leder honom till hans undergång

Källor:

Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Ibn Qayyim al-Jawziyya on the Invocation of God*, Islamic Texts Society (UK)

Ibn Qayyim al-Jawziyya, *al-Wâbil as-Sayyib min al-kalim at-Tayyib*, Dâr ibn al-Haythami, 2002

Lund 2021 08 21

Fotnoter:

[↑1](#)

[↑2](#) [Koranen, Kapitel 15 al-Hijr [al-Hijr] vers:42]

[↑3](#) [Koranen, Kapitel 38 Sad [Sad] vers: 82-83]

[↑4](#) [Koranen, Kapitel 34 Saba [Saba] vers:20-21]